

Глава 1

Има истории, които никой не знае. Скрити истории. Обичам такива истории.

А понеже работя в Националния архив, си изкарвам прехраната, като откривам такива истории.

Те почти винаги се отнасят за другите хора. Но не и днес. Днес най-последно участвам в историята, поне малко съм играч в една история за...

– Клементин. Днес е големият ден, нали? – пита Орландо по телефона от своя пост на рецепцията. – Радвам се за теб, братко. Гордея се с теб.

– Какво трябва да значи това? – питам подозрително.

– Означаваш, че се радваш. Горд съм – уточни той. – Знам през какво се наложи да преминеш, Бийчър. И знам колко е трудно да се върнеш в състезанието.

Орландо си мисли, че ме познава. И е така. През последната година от живота си бях сгоден и щях да се женя. Той знае какво се случи с Айрис. Как се отрази това на живота ми и какво остана от него.

– Е, Клементин е твоето първо гмуркане обратно в басейна, а? – пита той.

– Тя не е басейн.

– О, тя е гореща вана, а?

– Орландо, моля те, престани. – И вдигам телефонния кабел, за да не докосва двете спретнати купчини листа, които единствено допускам на бюрото си, или перлата на моята колекция сувенири: месингов вечен календар, чиито хартиени ролки вътре са нагласени за постоянно на 19 юни. Календарът е принадлежал на Хенри Кисинджър. Смята се, че последно го е използвал на 19 юни, затова залепих в основата му бележка с текст:

Не използвай / Не сменяй.

- Е, какво смяташ да ѝ кажеш?
- Освен „здрати“ ли имаш предвид? – питам.
- „Здрати“? Така ли? – озадачава се Орландо. – „Здрати“ ще казваш на сестра си. Мислех, че искаш да я впечатлиш.
- Нямам нужда да я впечатлявам.
- Бийчър, не си виждал това момиче, колко... петнайсетина години? Трябва да я впечатлиш.

Обмислям го за миг. Той знае, че не обичам изненадите. Повечето архивисти не обичат изненадите. Ето защо работим в миналото. Но, както историята ме учи всеки ден, най-добрият начин да избегнеш изненадата е да бъдеш подготвен.

- Само ми кажи, когато се появи – отвръщам му.
- Защо, за да успееш да измислиш нещо по-светско от „здрати“?

– Зарежи светските приказки. Аз съм вълнуващ. Аз съм. Преживявам приключения всеки ден.

– Не, четеш за приключения всеки ден. Завиращ си нос в книгите всеки ден. Ти си като Индиана Джоунс, но само в частта като професор.

- Това не ме прави светски.
- Бийчър, знам например, че сега си със синьо-червената вратовръзка за сряда. И интересува ли те защо? Защото сме сряда.

Поглеждам надолу към синьо-червената си вратовръзка.

- Да си Индиана Джоунс, все още е готино.
- Не, да си Индиана Джоунс, беше готино. Но само такъв, какъвто беше навън, когато живееше живота си. Трябва да си вдигнеш главата и да се измъкнеш от зоната си на комфорт.

– Какво стана с предишните ти речи как си „толкова горд с мен“?

– Горд съм, но не значи, че не виждам какво правиш с това момиче, Бийч. Да, случилото се с Айрис беше ужасно. И да, разбирам защо то те кара да се криеш сред книгите си. Но сега, когато най-накрая се опитваш да излекуваш раната, за какво се хващаш? За спасителното въже на училищното гадже отпреди

петнайсет години. Звучи ли ти като човек, устремен към бъдещето си?

Клатя глава.

– Не ми е била гадже.

– В представите ти е била, обзалагам се – отвърща Орландо. – Миналото не може да те нарани, Бийчър. Но то няма да ти бъде и предизвикателство – добавя. – А, и ако обичаш, когато тръгнеш да слизаш насам, не се опитвай да го направиш за по-малко от две минути. Това е просто друго въображаемо приключение.

Както отбелязах, Орландо ме познава. И знае, че когато се возя в асансьора, идвам с колата на работа или дори вземам душ сутрин, обичам да си засичам времето, за да измеря най-доброто си постижение.

– Срядя винаги е срядя. Не сменяй. – Орландо се смее, докато аз се вирам в бележката на календара на Кисинджър.

– Просто ми кажи, когато тя дойде – повтарям.

– А за какво, мислиш, се обаждам, доктор Джоунс? Познай кой се регистрира току-що.

Той затваря телефона, а сърцето сякаш замира в гърдите ми. Най-много ме поразява обаче, че не се чувствам толкова зле. Не съм сигурен, че се чувствам добре. Навярно ми е добре. Трудно е да се каже след Айрис. Но се чувствам, сякаш някой е разкъсал гъстата паяжина, обвила паметта ми, паяжина, за която дори не съм осъзнавал, че е опъната там.

Разбира се, паметта за нея. Само тя е способна да ми причини това.

Тогава, в осми клас, с Клементин Кей беше първата ми целувка. Случи се точно след като яркочервената завеса се разтвори и тя спечели битката на бандите (представляваше група от един) с *I Love Rock N Roll* на Джоан Джет. Бях дребното момче, отговарящо за прожекторите заедно с преподавателя ни по аудиовизия, един учител с лош дъх. Също така бях първият човек, когото Клементин видя зад сцената, и тогава тя ми лепна първата влажна целувка.

Помислете за първата си целувка. И какво означава тя за вас. Ето какво е Клементин за мен.

Докато бързам по коридора, се опитвам да си придам небрежен вид, но онова усещане за замиране е обхванало целите ми гърди. След раждането на двете ми по-големи сестри и целия хаос, предизвикан от тях, майка ми ме нарекла Бийчър с надеждата животът ми да бъде спокоен и ведър като на плажа на някой „бийч“. В този момент не е така.

Асансьорът чака с широко отворени врати. Отбелязвам си го. Според харвардски психолози винаги ни се струва, че сме избрали по-бавната опашка в супермаркета, защото неудовлетвореността е с по-силен емоционален заряд, затова лошите моменти са по-запомнящи се. Ето защо не запомняме случаите, когато сме избрали бързата опашка и сме минали светкавично. Но аз обичам да запомням такива моменти. Имам нужда от такива моменти. И спра ли да си ги спомням, ще трябва да се върна в Уисконсин и да напусна Вашингтон.

– Спомни си този асансьор следващия път, когато си на бавна опашка – прошепвам си в опит да се успокоя. Това е добър трик. Ала не помага.

– Хайде, хайде... – мърморя си, докато с всичка сила натискам бутона за затваряне на вратата. Научих този номер още през първата си седмица в Архива: предстои ли ти да разведаш важна клечка, задръж бутона „Затвори“ натиснат и асансьорът няма да спре на други етажи.

Би трябвало да се използва само с важни клечки.

Но що се отнася до мен, в моята лична вселена, никой не е по-важен от това момиче, от тази жена... тя е жена, която не съм виждал от десети клас, откакто нейната майка хипи, кръчмарска певица, премести семейството си далеч и тя завинаги напусна живота ми. В нашия религиозен град в Уисконсин повечето хора се зарадваха, когато те си тръгнаха.

Аз бях на шестнайсет. Бях съкрушен.

Днес съм на трийсет. И (благодарение на това, че ме намери във Фейсбук) само след няколко секунди Клементин ще се появи отново.

Асансьорът спира с тласък и аз поглеждам цифровия си часовник. Две минути и четирийсет и две секунди. Приемам съвета на Орландо и решавам да започна с комплимент. Ще ѝ кажа колко добре изглежда. Не, не се фокусирай само върху външния ѝ вид. Не си някакъв празноглав фитнес маниак. Можеш да се справиш по-добре, решавам, докато си поемам дълбоко дъх. За теб нещата са се развили добре, мисля си. Така е по-хубаво. По-меко. Истински комплимент. За теб нещата наистина са се развили добре.

Но докато вратите на асансьора се разтварят като онази наша яркочервена завеса, тревожно оглеждам фойето, опитвайки се с цялото си същество да изглеждам, сякаш въобще не се оглеждам, и я търся сред сутрешната тълпа от гости и изследователи, които се бутат, все едно са панаирни колички, в зимните си палта, заставайки на опашката, за да минат през детектора за метал на пропуската.

От два месеца си разменяме имейли, но не съм виждал Клементин на живо почти петнайсет години. Как да знам дали тя...

– Готина вратовръзка – подхвърля Орландо от рецепцията.

Сочи към далечния десен ъгъл, зад коледното дърво във фойето, украсено (традиция на архивите) с нарязана хартия.

– Виж.

Встрани от тълпата стои жена с къса, боядисана черна коса, по-тъмна дори от косата на Джоан Джет, повдига брадичка и ме гледа толкова внимателно, колкото я гледам и аз. Около очите ѝ има силен грим, кожата ѝ е бледа, носи сребърни пръстени на кутретата и палците и така изглежда много повече нийоркчанка, отколкото от столицата. Ала това, което ме хваща неподготвен е, че ми се струва... някак... по-възрастна от мен. Сякаш нейните червеникавокафяви очи са видели два живота. Винаги е било така. За мен онази целувка може и да бе първата, но знаех, че за нея не беше. Тя беше момичето, което се срещаше с момчета два класа преди нас. По-опитна. По-напреднала.

Точно обратното на Айрис.

– Клеми... – избоботвам, без да съм в състояние да изрека и дума.

– Бенджи... – отвръща тя, а бузите ѝ се разтягат в усмивка, назовавайки ме с името, с което ме наричаше мама.

Синапсите в мозъка ми пламват и се озовавам отново в църквата, в деня, когато за първи път разбрах, че Клементин никога не е виждала баща си (майка ѝ била на деветнайсет и никога не ѝ разкрила кое е момчето). Моят баща почина, когато бях на три години.

Тогава, съчетано и с целувката, мислех, че това прави от Клементин Кей моя съдба, особено през трите седмици, докато тя си стоя у дома с мононуклеоза, а мен ме избраха да ѝ нося домашните задачи. Щях да стоя в нейната стая, близо до нейната китара и сугиена ѝ. (Аз. В пубертета.) И изпитах толкова непоносимо вълнение, че щом почуках на входната врата, точно там носът ми започна да кърви.

Наистина.

Клементин видя всичко, дори ми даде марля, която навих на нескопосни фитили и ги затъкнах в ноздрите си. Бях дребното момче. Лесна плячка. Но тя никога не се подигра, никога не ми се присмя, на никого не разказа историята за кървенето на носа ми.

Днес вече не вярвам в съдбата. Вярвам обаче в историята. Тъкмо това Орландо никога няма да разбере. Няма нищо помогъщо от историята, тя е единственото общо нещо, което имам с тази жена.

– *Ясевиж* – произнася тя с дълбок, но напевен глас, който звучи, сякаш пее дори когато просто говори. Същия глас, само по-дрезгав и по-износен, го помня от гимназията. През последните няколко години е работила в малко джаз радио в щата Вирджиния. Разбирам защо. Още с първия звук познатото весело гъделичкане запълзва под кожата ми. Чувството, че всичко е възможно.

Смазващо.

През изминалата година съм забравил какво е да се чувстваш така.

– Бийчър, толкова си... Толкова си готин!

Сърцето ми затуптява отново и едва не пробива дупка в гърдите ми. Не изрече ли тя току-що:

„Това ти ли си, Бийчър! Станал си страхотен!“

Трябваше да бъде моята реплика. Аз трябваше да я кажа, мисля си, докато вече търся нова.

Измисли нещо хубаво. Нещо мило. И истинско. Това е твоят шанс. Дай ѝ нещо толкова свършено, че да мечтае за него.

– Ммм... тъъ... Клеми – подхващам най-накрая, като се поклащам от пръсти на пети, загледан в пиърсинга на носа ѝ: лъскаво сребърно винтче, проблясващо точно пред мен. – Искаш ли да отидем да видим Декларацията за независимост?

Убийте ме сега.

Тя навежда глава, а аз я чакам да се разсмее.

– Иска ми се да можех, но...

Бръква в чантата си и вади сгънат лист хартия. На китката ѝ две старинни дървени гривни изтракват една о друга. За малко да забравя истинската причина за посещението ѝ.

– Сигурен ли си, че искаш да го направиш? – пита Клементин.

– Я стига – махвам аз. – Мистериите са моята специалност.